

Az ötvenedikre

K. Gy.-nek barátsággal

*Ma születtem, ezen a napon —
mert vagyok még, magamat szidhatom.
A zsarnok test: romló hatalom,
a fagyott időben nincsen irgalom.*

*Ma rúgtam el az ötvenet,
nem sokat ért, hát elmehet:
nem tudom, van, aki szeret?
Van még időm? Fogyjon hát tovább,
attól nem leszek soha tétovább.
Elég nekem a napi rettenet —
ha látszik rajtam,
ne adjatok kezet!*

*Ötven év. Mondom: szép idő.
Ötven év szennye — szemfedő.
Sok vagy kevés, mi belefér —
minden csupa dér —
Nem volt óhajom — hetvenkedő.*

*Hogy lesz-e majd, ki eltemet . . . ?
Mit érdekel, ha mind nevet!
Kopjafa, fenyő, bőszerű kerest,
lesz-e kéz, aki nem ereszt?
Ne zárják le a szememet!*

*Hagyjanak — távozottat — látni,
ki tud, ki mer, a halottba látni?
Hátha nézhet, hátha láthat . . .
Láthat valamit, amit bánhat.*

*Éltem? Ki tudja, mondja?
Én nem tudom.
Ma van a születésnapom.
Akkor is lesz, ha azt eldobom.
.....
Lenni — miféle hatalom?
A törtető időben nincsen irgalom.*

1989. augusztus 18.

...még fehérben

Ó,
remegve
mozdul,
dől,
ívbe hajlik
még fehérben
a hulló fenyő.
Félúton a földig —
hó-csóvát lök az égbe.
Aztán,
olykor törött gerinccel,
zölden nyugszik el.
Száll-száll
a hó-csóva még,
szivárványt vetve,
mögötte kékkel
és békességgel
talán.

Diagnózis

Széthullva,
elszóródva,
mint gyermek
kezeből
a marokkó-
pálcikák ...
Egy jó
kaláka
kellene,
mely fölépít,
újra összerak.

Kaláka —
itt már
nem divat.

Divat

Eddig csak szál virágra tellett —
a hervadókból — kedvesem.
Csak szálkás szóra futja erőmből.
Ó, asszonyom, asszonyok,
jó lenne egy mosoly,
egy kéz, egy szó,
induló mozdulat —
személyre szóló.
Tudom, látom,
valamiért nem lehet,
van, amiért nem lehet.
Vagy nem divat talán?
Ereszd hát tenyerembe,
köszömlére tett melledet.

1989. július